

Sygn. akt IV Cz 80/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w(...), Wydział IV Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Jastrzębski

Sędziowie: SO Dorota Curzydło

SO Wanda Dumanowska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015r., w S.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko Powiatowi S.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie zawarte w punkcie III wyroku Sądu Rejonowego w (...)

z dnia 26 listopada 2014r., sygn. akt IX C 570/14

postanawia:

- 1- zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zasądzone w punkcie III koszty w wysokości 617 zł obniżyć do kwoty 600 (sześćset) zł;
- 2- oddalić zażalenie w pozostałym zakresie;
- 3- zasądzić od powoda J. K. na rzecz pozwanego Powiatu S. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sygn. akt IV Cz 80/15

UZASADNIENIE

Rozstrzygając sprawę z powództwa J. K. przeciwko Powiatowi S. o zapłatę, w punkcie III wyroku z dnia 26 listopada 2014 roku, Sąd Rejonowy w (...) rozstrzygnął o kosztach tego procesu, zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów proces. Z uzasadnienia wyroku wynika, iż podstawa tego rozstrzygnięcia był art. 102 kpc, bowiem roszczenie powoda określone jak w chwili jego złożenia do Sądu, zostało uwzględnione jedynie w minimalnym zakresie. Na zasądzona kwotęłożyło się 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Zażalenie na niniejsze postanowienie złożył powód. Wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia, poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz zasądzenie kosztów wywołanych

wniesieniem zażalenia. W uzasadnieniu zażalenia podniesiono, iż należność główna została przez pozwanego uiszczona po wniesieniu pozwu. Termin wskazany w wezwaniu do zapłaty upłynął bezskutecznie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Przepis ten statuuje zasadę oraz zasadę kosztów niezbędnych i celowych, z której wynika, że strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi tylko te poniesione koszty procesu, które były niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony.

Ujmując sens tych zasad ogólnie przyjmuje się, że stroną przegrywającą jest powód, którego żądanie nie zostało uwzględnione, lub pozwany, którego obrona okazała się nieskuteczna.

W niniejszej sprawie, po wniesieniu przez powoda pozwu a przed jego doręczeniem pozwanemu, pozwany uiszczył całą należność główną. W punkcie I wyroku zasądzono odsetki jedynie za okres od 3 września do 1 października 2014r., oddalając roszczenie w pozostałym zakresie (punkt II wyroku).

Sąd II-ej instancji uznaje, iż rozstrzygnięcie zawarte w pkt III zaskarżonego wyroku jest słuszne co do zasady, nie zgadza się jednak z jego uzasadnieniem.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w realiach niniejszej sprawy zasadnym jest przyjęcie, iż pozwany nie dał podstawy do wytoczenia sprawy a dokonanie zapłaty całej kwoty objętej wezwaniem do zapłaty, przed doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu, należy uznać za równoznaczne z uznaniem roszczenia w rozumieniu art. 101 kpc.

Sąd ocenia, pod kątem dyspozycji art. 101 kpc, zasadność wytoczenia powództwa na dzień wniesienia pozwu. Pozwany uznał powództwo w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty z dnia 22 sierpnia 2014r. (doręczonym 26 sierpnia 2014r., vide: k-17), odpowiadając pismem z dnia 1 września 2014r., iż nie uchyla się od zwrotu pobranych opłat (vide: k- 18).

Zdaniem Sądu Okręgowego, powód nie wykazał w sprawie, iż wezwanie do zapłaty z dnia 22 sierpnia 2014r., skierowane do pozwanego, było podpisane przez prawidłowo ustanowionego pełnomocnika powoda. Zostało ono napisane na druku Kancelarii (...) i podpisane przez J. S., jako pełnomocnika. W aktach sprawy brak jest pełnomocnictwa dla tej osoby do działania w imieniu powoda. Do pozwu natomiast zostało dołączone pełnomocnictwo dla radcy prawnego B. M..

Nadto zastrzeżenia budzi termin do uiszczenia należności wskazany w tym wezwaniu, bowiem w doktrynie i judykaturze przyjmuje się, iż w wypadkach, których dotyczy art. 455 kc, jeśli wierzyciel wyznaczy zbyt krótki termin spełnienia świadczenia, to nie będzie on dla dłużnika wiążący. W takim wypadku zastosowanie znajdzie reguła wymagająca in casu oceny, jak długo dłużnik rozsądnie działając musiałby przygotować przedmiot świadczenia. Także, ile czasu zajęłoby mu wykonanie innych czynności związanych ze świadczeniem (vide: komentarz Zagrobelnego do art. 455 kc w: Komentarz do KC pod red. prof. Gniewka, Legalis). Utrwalony jest również pogląd, iż świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie, tzn. bez nieuzasadnionej zwłoki. W wyroku z dnia 17 października 2008 r., w sprawie I CSK 100/08 (OSP 2010, Nr 7-8, poz. 81) Sąd Najwyższy wskazał, że chodzi o termin realny, ze względu na okoliczności miejsca i czasu, rodzaju i rozmiaru świadczenia.

Rozpowszechniony jest, zarówno w judykaturze jak i w doktrynie pogląd, że "niezwłocznie" oznacza spełnienie świadczenia w terminie 14 dni (vide tak wyrok SN: z 28.5.1991 r., II CR 623/90, Legalis; z 6.7.2011 r., I CSK 576/09, niepubl.; wyr. SA we Wrocławiu z 20.3.2012 r., I ACa 191/12, niepubl.; K. Korzan, Glosa do uchwały SN z 19.5.1992 r., III CZP 56/92, OSP 1994, Nr 3, poz. 48 oraz Z. Gawlik, w: Kidyba, Komentarz KC 2010, III, s. 576), jednak zdaniem Sądu Okręgowego nie można traktować go jako termin obowiązujący a ocena „niezwłoczności” winna być dokonywana w realiach każdej konkretnej sprawy. Nie ulega natomiast wątpliwości, iż "niezwłoczność" nie może być utożsamiana z

"natychmiastowością" (vide: np. wyrok SA w Warszawie z 28.10.2011 r., VI ACA 247/11, L.; wyrok SA z B. z 26.9.2012 r., I ACA 426/12, L.).

Uwzględniając zatem stanowisko zawarte przez pozwanego w piśmie z dnia 1 września 2014r., charakter prawny pozwanego oraz niezwłoczność podjęcia przez niego dalszych działań, zdaniem Sądu Okręgowego należy uznać, iż pozwany nie dał podstaw do wytoczenia powództwa i uiszczył należność określoną w wezwaniu do zapłaty niezwłocznie w rozumieniu art. 455 kc.

Sąd Okręgowy podziela pogląd, iż przepis art. 101 kpc, aby można go stosować, wymaga jednoczesnego spełnienia się dwóch przesłanek: niedania przez dłużnika powodu do wytoczenia powództwa i uznania przy pierwszej czynności żądania pozwu. Samo uznanie żądań pozwu nawet przy pierwszej czynności, ale bez wykazania również drugiej przesłanki, a więc że pozwany nie dał powodu do wytoczenia sprawy - nie uzasadnia żądania przyznania kosztów pozwanemu.

Celem przepisu art. 101 kpc jest ochrona dłużnika przed ewentualnym szykanowaniem go przez niełojalnego wierzyciela zbędnymi procesami o należności, które, jako bezsporne, dłużnik uregulowałby dobrowolnie bez narażania się na zbędne koszty procesu. Jeśli więc w procesie okaże się, że wobec bezsporności żądań zgłaszanie ich do Sądu było niepotrzebne, powód zaś mógł zaspokoić swą pretensję bez potrzeby niepokojenia dłużnika procesem i bez narażania go na koszty, to uznanie w tych warunkach żądań pozwu jest skuteczne w tym sensie, że może pociągnąć obciążenie powoda kosztami procesu (art. 101 kpc). Poza natychmiastowym uznaniem żądań pozwu niezbędnym warunkiem skutecznego zgłoszenia przez pozwanego wniosku o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu jest więc wykazanie, że powód mógł uzyskać zaspokojenie swej pretensji bez uciekania się na drogę procesu.

Przesłanki te, zdaniem Sądu Okręgowego, zostały przez pozwanego spełnione. W tej sytuacji należy uznać, że pozwany nie dał powodu do wytoczenia sprawy i nie powinien ponosić kosztów procesu. A wręcz odwrotnie, zgodnie z art. 101 kpc, należy mu się zwrot kosztów poniesionych.

Zatem w zaistniałej sytuacji procesowej, powód obowiązany jest do zwrócenia pozwanemu kosztów niezbędnych do celowej obrony. W konkretnym wypadku koszty te ograniczają się do kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego strony pozwanej, bez kwoty 17 zł, bowiem wydatku z tytułu opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa, jako jednostka samorządowa, pozwany nie poniósł.

W tym stanie rzeczy, na mocy art. 386 § 1 i 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 1 i 2 sentencji.

O kosztach postępowania zażaleniowego (punkt 3 sentencji) orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 98 kpc oraz § 12 ust. 2 w zw. z § 6 pkt 1 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...).